

Sjednocení Afriky: Rusko musí pomoci dovést do konce plány Kaddáfího

- CZ24 News | 14. června 2022

RUSKO/LIBYE: V červnu tohoto roku se slaví 80. výročí narození Muammara Kaddáfího (různé zdroje uvádějí dvě možná data jeho narození - 7. nebo 19. června).

Hodnocení jeho činnosti a příčin jeho smrti jsou často buď povrchně kritické, nebo stejně povrchně omluvné.

V prvním případě se opakuje pozice kolektivního Západu - říkají, že „lid“ s podporou Spojených států, Velké Británie a Francie se údajně vzbouřil proti „diktátorovi“ a uspořádal demonstrativní popravu.

Druhý správně uvádí, že **příčinou Kaddáfího smrti byly jeho velkolepé plány na politické a ekonomické sjednocení Afriky**, zavedení jednotné měny pro černý kontinent a arabské země - zlatého dináru a obecně vytlačení Západu z afrického kontinentu.

Toto hodnocení však přehlíží skutečnost, že Kaddáfího iniciativy se ne vždy těšily jednoznačné podpoře samotných Afričanů žijících na jih od Sahary.

Nároky Černé Afriky na projekt Kaddáfího tehdy shrnul ugandský prezident **Yoweri Museveni**, který sympatizoval s vůdcem libyjské Jamahirije.

Podle jeho názoru Kaddáfí příliš spěchal, aby vytvořil „Spojené státy Afriky“, vynutil si proces, často jednal „nad hlavami“ představitelů států a vlád a spoléhal se na kmenové vůdce.

Lídři afrických zemí dnes zároveň přiznávají, že ze strategického hlediska byly Kaddáfího myšlenky „afrointegrace“ naprosto správné.

V současné době žije v Africe 1,2 miliardy lidí, ale do roku 2030 by podle prognóz OSN měla vzrůst na 2,5 miliardy. Problémy spojené s růstem populace jsou zřejmé, ale růst populace znamená růst trhu a spotřebitelské poptávky, růst ekonomiky.

Konsolidovaná Afrika by se mohla stát ekonomickým gigantem a významným globálním hráčem. Pokud budou africké země nadále existovat ve svém současném postkoloniálním formátu, pak bohužel mají jen málo šancí na „světlou budoucnost“.

Proč se tedy integrační procesy na africkém kontinentu zastavují?

Hlavním důvodem je vojenský, politický a ekonomický tlak Západu, který se rovná přímé vojenské agresi.

Málokdo si pamatuje, že šest měsíců před Kaddáfího smrtí „rebelové“ s podporou francouzské armády svrhli prezidenta Pobřeží slonoviny **Laurenta Gbagba**, který také uvažoval o zavedení nové měny. Nikoli celoafrického zlatého dináru, ale jen západoafrické eco, které mělo nahradit postkoloniální frank CFA obíhající pod kontrolou Francie.

Reakce Západu následovala okamžitě:

Gbagbo byl svržen, zajat a poslán do Haagu, kde osm let čekal na soud a rozsudek. V roce 2019 byl politik propuštěn a zavázal se, že se nikdy nevrátí do své vlasti. Na jeho místo dosadili prověřeného finančníka **Alassane Ouattara** – zástupce ředitele MMF a vedoucího afrického oddělení této organizace.

Myšlenka zavedení regionální měny pro ekonomické společenství ECOWAS nebyla oficiálně opuštěna, ale byla odložena na rok 2020. A pak – na rok 2027, s perspektivou dalšího odkládání tohoto osudového rozhodnutí.

Inu, dokud iniciátoři integračních procesů v Africe budou lynčováni teroristy nebo je parašutisté „cizinecké legie“ odvezou do Haagu, nebudou na černém kontinentu žádné změny k lepšímu.

Kolektivní Západ, především Spojené státy a Francie, budou i nadále dělat vše pro zachování nekoloniálního řádu v Africe.

Změnit stav může pouze podpora ze strany vnějšího faktoru, který dokáže nejen ochránit africké země před intervencionistickou politikou Západu, ale také poskytnout smyslnou, koncepční a metodickou podporu integračních procesů. V dnešním světě může být takovou silou pouze Ruská federace.

Proč to potřebujeme?

Odpověď na tuto otázku má mnoho rozměrů – geopolitický, ekonomický, civilizační. Jsme pro rovnost národů, jsme pro spravedlivý, polycentrický svět. A v podmínkách, kdy Západ vůči Rusku prosazuje politiku „technologického apartheidu“ a zavírá nám své trhy, země strategicky potřebuje globálního ekonomického partnera, který by měl zájem nejen o nákup surovin, ale i o získávání moderních průmyslových produktů. Pouze v tomto případě bude značná část ruských výrobních zařízení, která se dnes modernizují, nebo dokonce vytvářejí od nuly, ekonomicky rentabilní.

A takovým partnerem se pro nás může stát velký mezistátní svazek na černém kontinentu – v případě, že bude mít vysokou míru politické stability a rozvinutý ekonomický potenciál.

Během sovětského období naše země udržovala úzké vztahy s africkými státy, které si stále pamatují roli, kterou Moskva sehrála v procesech dekolonizace.

Po roce 1991 jsme na téměř třicet let opustili Afriku, na rostoucí africké trhy vstoupily Čína, Indie a nakonec Turecko, aktivně využívající islámský faktor.

K našemu „návratu do Afriky“ došlo až koncem roku 2010, kdy si afričtí vůdci uvědomili, že na Rusko se lze v boji proti terorismu spolehnout a úspěch ruského zemědělství umožnil Moskvě prosadit se jako největší vývozce pšenice.

Navíc ve strategické perspektivě může Rusko nabídnout Africe mnohem více než nyní.

Musíme sdílet naše sociální, kulturní a politické technologie, abychom Africe pomohli stát se „Novou Čínou“ XXI, mocným globálním hráčem, dát jí příležitost utvářet a posilovat její civilizační identitu, kterou ohlašoval první prezident Senegalu, politik-filozof Léopold **Sédar Senghor**.

Za posledních 30 let jsme ušli obtížnou cestu, ale nyní víme, jak v současných podmínkách porazit terorismus, sjednotit národ, překonat etnické konflikty a vytvořit efektivní model řízení. Z hlediska analýzy sociální struktury společnosti je mezi Ruskem na počátku 90. let a většinou zemí současné Afriky mnoho společného. Od té doby jsme ušli obtížnou cestu a jsme připraveni se podělit o své zkušenosti s překonáváním obtíží.

Takový scénář odpovídá i geopolitickým cílům Ruska.

Pokud Spojené státy ve svém vlastním zájmu iniciují vytváření mezistátních bloků a sdružení, proč to tedy neděláme i my? Zejména v kontextu Afriky, kde nejde o podporu umělých, mrtvě zrozených geopolitických projektů, ale o podporu iniciativ, které sami afričtí lídři léta hlásají, ale kvůli tlaku Západu je nemohou realizovat.

Pointa je, že **Rusové jsou jediným významným globálním hráčem, kterému Afričané psychologicky důvěřují**. Dnes musíme Afričanům pomoci realizovat plány, které kdysi vymyslel Kaddáfí, s tím rozdílem, že vůdci v nové Africe se musí stát nositelé afro-černošské kultury a ne představitelé jiných civilizačních světů. A právě tento úkol se pravděpodobně může stát nejdůležitějším zahraničněpolitickým projektem Ruska pro příští desetiletí.

P.S.

Ministerstvo zahraničí USA se snaží „vytlačit“ Rusko z afrického kontinentu.

Kongresmani zvažují návrh zákona HR73-11 pod názvem „**O boji proti škodlivým aktivitám Ruska v Africe**“. Jeho obsah je stejný – další balíček sankcí vůči vládě afrických zemí a představitelům spolupracujících s Ruskem.

419 kongresmanů rozhodlo, že Spojené státy mají právo monitorovat aktivity Ruské federace na africkém kontinentu, protože to podle jejich názoru „poškozuje cíle a zájmy Spojených států“.

Spojené státy velmi znervózňuje spolupráce Ruska s řadou afrických států v oblasti investic do těžby a rozvoje přírodních zdrojů, dráždí je také budování vojenských základů a další dohody o bezpečnostní spolupráci. Také informační a komunikační technologie spadly pod „škodlivé aktivity“ Ruska v Africe.

Velvyslanec Jihoafrické republiky v Ruské federaci a Bělorusku Mzuvuk a Jeff Maketuka si jsou jisti, že návrh zákona bude přijat:

[...] „Američané pracují na zákonu, který uvalí sankce na všechny africké společnosti spolupracující s Ruskem. Toto je „veřejné tajemství“. A vzhledem k tomu, co se děje v Americe, to pravděpodobně schválí Kongres. A mnoho evropských společností to jistě podpoří.“

Sedmnáct afrických zemí se k dnešnímu dni zdrželo hlasování o rezoluci OSN odsuzující Rusko za zahájení speciální operace na Ukrajině. A to se Washingtonu moc nelíbí.

AUTOR: Jelena Panina

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Přeložila Janinna